

Páter Gabriel

Zhromaždí svojich vyvolených...

Cirkevný rok sa pomaly chýli ku koncu. Každý rok hodnotíme podľa veľkosti úrody, podľa výdajov a ziskov. Aj na pracoviskách sa ku koncu roku zvyknú robiť uzávierky. Možno práve kvôli charakteru tohto obdobia nám aj cirkev ponúka zamyslenie o druhom príchode Krista, o poslednom súde a smrti. Počuli sme v evanjeliu: „V tých dňoch, po onom súžení slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú chvieť.“ Všetko to, čo dáva človeku svetlo a zážitok bezpečnosti a moci v tomto živote, zrazu zlyhá: Slnko, mesiac, hviezdy. Slnko, ktoré osvecuje dni a bez neho všetko pozemské hynie, práve toto slnko sa zatmie. Samozrejme, že keď sa zatmie slnko, zhasne i lesk mesiaca, lebo mesiac nemá vlastný zdroj žiarenia, ale v podstate je veľkým zrkadlom, ktoré odráža slnečné svetlo na zem. Hviezdy, ktoré osvecujú noc, a slúžia v noci na orientáciu, ale sú takisto používané na veštenie, čo je prejav okultizmu, toto všetko v tej chvíli zlyhá. Všetky ľudské istoty zhasnú pred istotou Boha.

„Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou.“ Je celkom možné, že slnko, mesiac a hviezdy nezhasnú tým spôsobom, že by prestali žiariť, ale ich svetlo sa ukáže ako bezvýznamné v porovnaní s tým, ktorý sa predstavuje: „Ja som Svetlo sveta!“. Syn človeka, Ježiš Kristus príde s veľkou mocou a slávou. Neprestane byť Tichý a Pokorný Srdcom, a predsa príde s veľkou mocou a slávou. Uvidíme veľkú moc Božej Tichosti a Pokory. Boh príde medzi nás ako človek, Boh nás bude súdiť ako človek.

„On pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch strán sveta kraja zeme až po kraj neba.“ Pre toho, kto celý život a celou svojou bytosťou volal a túžil: „Príď, Pane Ježišu!“, nebude tento deň žiadnou tragédiou ale naplnením celoživotnej túžby. Pán Ježiš pošle svojich anjelov, aby zhromaždili jeho vyvolených. Jeho vyvolení sú tí, ktorí v neho uverili a prijali ho ako svojho Spasiteľa. Viera je znamením rozlíšenia. Pre toho, kto postavil celý svoj život na pozemských a svetských istotách, bude tento deň dňom zrútenia a porážky. Celá príroda môže byť pre nás zdrojom poučenia. Máme sa učiť od figovníka: „Keď jeho ratolesť mladne a vyhádza lístie, viete, že je blízko leto.“ Tak aj my, až uvidíme, že sa toto deje, vedzme, že Pán je blízko, pred dverami.

Rímsky katechizmus nás poučá, že po Nanebovstúpení je príchod Krista v sláve stále aktuálny. Tento eschatologický príchod sa môže uskutočniť v každej chvíli, ale čaká sa na obrátenie Izraela. Pred príchodom Krista musí Cirkev prejsť poslednou skúškou,

v ktorej sa otrasie viera mnohých. Prenasledovanie, ktoré sprevádza jej putovanie na zemi, odhalí tajomstvo nepravosti v podobe podvodného náboženstva, ktoré prinesie ľuďom zdanlivé riešenie ich problémov za cenu odpadu od pravdy. Antikrist sa objavuje vo svete zakaždým, keď si človek nárokuje splniť v dejinách mesiášsku nádej, ktorá sa môže uskutočniť až za dejinami, cez eschatologický súd.

Cirkev vstúpi do slávy Kráľovstva len skrze poslednú Veľkú noc, v ktorej bude nasledovať svojho Pána v Jeho smrti a Vzkriesení. Kráľovstvo sa teda nezavší dejinným triumfom Cirkvi, ale víťazstvom Boha nad posledným rozpútaním zla, pri ktorom zostúpi z neba jej Ženích. Boží triumf nad revoltou zla nadobudne formu Posledného súdu pri poslednom vesmírom záchveve tohto sveta, ktorý sa pomíne. Kristus je Pán večného života. Jemu, ako Vykupiteľovi sveta, prináleží plné právo konečného súdu skutkov a ľudských srdc. Vzkriesenie všetkých mŕtvych, „spravodlivých i nespravodlivých“ (Sk 24,15) bude pred posledným súdom. Vtedy Kristus „príde vo svojej sláve a s ním všetci jeho anjeli... Pred ním sa zhromaždia národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov. Ovce si postaví sprava, capov zľava... A pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života“ (Mt 25,31.32.46). Sv. Augustín hovorí: „Každé zlo, čo páchajú zločinci, sa zaznamenáva a oni o tom nevedia.“

V závere dnešného evanjelia sme počuli: „Ale o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani anjeli v nebi, ani Syn, iba Otec.“ Jediné Otec pozná tuto hodinu a deň. Sv. Karol Boromejský hovorí, že kresťan má byť stále pripravený na dve veci, na smrť a na sv. prijímanie. V oboch sa jedná o príchod Pána Ježiša. Kto žije v ťažkom hriechu a teda nemôže pristúpiť k svätému prijímaniu, nemiluje Boha nadovšetko. Miluje svoj hriech viac ako Boha. Posolstvo posledného súdu vyzýva k obráteniu, kým Boh ešte dáva ľuďom „milostivý čas, deň spásy“.

Zakončím modlitbou sv. Františka: „A my ti ďakujeme, že ako si nás stvoril skrze svojho Syna, tak si taktiež chcel skutočnou a svätou láskou, ktorou si nás miloval, aby sa on narodil ako pravý Boh a pravý človek z Preslávnjej, Najblahoslavennejšej vždy Panny svätej Márie a že si nás zajatcov, chcel vykúpiť jeho krížom, jeho krvou a jeho smrťou. A ďakujeme ti, že tento tvoj Syn príde zasa v sláve a velebnosti, aby zvrhol do večného ohňa zavrnutých, ktorí nečinili pokánia a teba neuznali; a všetkým, ktorí ťa uznali, klaňali sa ti a v pokání ti slúžili, aby povedal: „Podťe, požehnaní môjho Otca, ujmite sa kráľovstva, ktoré je vám pripravené od založenia sveta.“

Obetovanie Panny Márie

*Teším sa, Pane,
na Tvojej ceste viac
ako všetkému bohatstvu sveta.
Na Tvoje prikazy myslím,
na Tvoje chodníky sa pozerám.
V zákonoch Tvojich
radosť som našiel,
na Tvoje slovo nezabúdam.
Čiň dobre svojmu sluhovi,
nech žije
a Tvoje slovo verne zachová.
Otvor mi oči, aby som videl
zázraky Tvojho zákona.
Len prichodzí som na tejto zemi,
prikazy svoje neskry predomnou.
Veď moja duša ustatá je túžbou
po všetkom, čo si vslovil.
Nadutých karháš
a trestáš zavrhnutím
všetkých, čo zabľudia
od Tvojich prikázaní.
Vzdial' hanbu odo mňa a potupu,
lebo som verný
Tvojim svedectvám.
Sadajú kniežatá a
proti mne sa stroja,
ale ja, sluha Tvoj,
len na Tvoj prikaz myslím.
Rozkošou sú mi Tvoje svedectvá
a celý život radia mi.*

*O prach sa život môj otiera,
osviež ma, Pane,
podľa svojho slova.
Ja som Ti
svoje cesty vyrozprával,
vypočul si ma, Hospodine,
ustanoveniam svojim nauč ma!
Pochopiť' daj mi svoje prikazy
a budem premýšľať
o Tvojich skutkoch zázračných.*

Nemat' strach

„Bojíš sa?“ „S tebou nie!“
Sadli si teda do auta a išli na obed. „Nikdy som nevidel svojho priateľa jazdiť tak ako vtedy,“ spomína istý mladý muž. „Vždy, keď pritlačil na pedál, pozrel sa na mňa a opýtal sa, či sa bojím.

Postupne pridával. Šiel 50-kou. Nie, nebojím sa. Pridal na 70.“ „Bojíš sa?“ „Nie!“ „Už keď tachometer ukazoval 110-kilometrovú rýchlosť, opäť sa ma spýtal, či sa bojím. Pravdupovediac, mal som zmiešané pocity. Pred týždňom som skončil so svojím autom v elektrickom stĺpe. Celý čas som sa snažil nepozerať na cestu. Hľadel som kdesi do neznáma. Spomienky na nehodu a aj strach boli ešte čerstvé. Nechcel som sa priznať, že sa bojím sedieť v aute, že mám strach z jazdy. Ani neviem ako, zrazu som povedal slová, ktoré prekvapili aj mňa: „Vieš, pred týždňom mi dal Boh šancu žiť ďalej. No neviem, aký plán má s tebou!“ Môj priateľ sa na mňa prekvapivo pozrel a okamžite spomalil. Nevie, čo ho k tomu viedlo. Uvedomil si azda zodpovednosť za naše životy alebo sa bál, že by mohol havarovať a mohli by sme nebudaj aj zomrieť?!

„Vedzte, že je blízko, predo dvermi.“ Kto? Druhý Ježišov príchod. Keď máme pred sebou tieto apokalyptické slová, veľmi rýchlo sa delíme na dve skupiny. Na tých, ktorí trpezlivo čakajú na návrat Syna, a na tých, ktorí ignorujú túto časť Ježišovho učenia. Ide o blížiacu sa skutočnosť, ktorú nám Ježiš pripomína. Evanjelista Marek pokračuje, keď cituje Ježiša: „Nebo a zem sa pomínú, ale moje slová sa nepomínú!“ Tento apel v nás nemá vyvolávať strach z konca sveta či smrti. Nie je to ani Ježišova snaha vzbudiť v nás strach a ohroziť naše pohodlie. Sú to slová, ktoré nám upriamujú ducha, srdce a myseľ na naplnenie našich nádejí a snov. Veríme, že časť z nich sa stane skutočnosťou už na tejto zemi. Ale úplné šťastie a dokonalý pokoj môžeme dosiahnuť až v prítomnosti Boha. Neznamená to, že sa už teraz „tešíme“ na smrť a že nám nepotečú slzy, keď Boh navštíví náš dom a vezme si k sebe človeka, ktorého milujeme. Znamená to, že náš postoj k smrti nemá byť postojom zúfalstva z konca, ale postojom viery, že Boh Otec naplní Ježišove slová o zhromažďovaní vyvolených.

Pred očami mám Sv. Jána Pavla II. a aj svoju babku. Oboch som mal možnosť vidieť, ako zvládali svoje posledné dni. Pápeža cez televíziu, starú mamu naživo. Všimol som si ich postoj k smrti. Bol rovnaký. Nebáli sa, ale mali radosť zo stretnutia s Ježišom a svojimi drahými, ktorí ich predišli do večnosti. Oni o posledných veciach a nebi nielen hovorili a premýšľali, oni tomu aj verili a pre nebo aj žili.

Náš postoj k životu a smrti má byť vždy postojom viery.

Jozef Kozák

Trnavská novéna:

Novéna k Panne Márii v Trnave pokračuje až do soboty 21. novembra.

V utorok a štvrtok budú sv. omše ráno o 8:00 hod.

Podakovanie za zbierku:

Vo svätomartinskej zbierke sme vyzbierali 730 eur. Nech Pán odmení vašu štedrosť!

Pohl'ad z lietadla

Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život (Jn 3, 16).

Silný dotyk Božej lásky prichádza nečakane. Raz ma zastihol v lietadle. Sedela som pri okienku, stroj stúpala a krajina pod nami sa zmenšovala. Modlila som sa za všetkých jej obyvateľov a vtom mi to došlo. Vetu z evanjelia o tom, ako Boh miloval svet, som odrazu vnímala nanovo. Prstom som ukazovala dolu a sama seba som sa pýtala: „Čože? Tamto zostúpil sám Boh a nechal sa ukrižovať namiesto nás? Prečo? Aby nás mohol celú večnosť milovať?“ Súčasne „odniekiaľ“ bola do mojej duše vliata obrovská dávka radosti, šťastia a vďačnosti. Nedala sa spútať a s prúdom slz sa valila von. Spolucestujúci mi vnucoval ploskačku s koňakom - pekný prejav ľudskej lásky, s tou Božou však absolútne neporovnateľný!

Pane,

ďakujem ti za dotyky lásky, za tie radostné i boľavé, ktoré tiež patria k životu. Prosím, nauč nás vnímať ich, chápať a správne oceniť. Odmeň všetkých, ktorí mi v živote preukázali lásku, a vynahraď ju tým, ktorým ju dlhujem.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 33.týždni Cezročného obdobia - (B)

16.XI. pondelok

17:00 Za ě Jozefa Podmarčika (1. výročie)

17.XI. utorok

08:00 Za ě vojakov v 1. a 2. svetovej vojne

18.XI. streda

17:00 Za zdravie a Božiu pomoc pre celú rodinu

19.XI. štvrtok

08:00 Na na úmysel otca arcibiskupa

20.XI. piatok

17:00 Za ě Rudolfa Ochabu

21.XI. sobota

08:00 Na úmysel

Upratovanie kostola č.d. 325-352

22.XI. 34. Nedel'a – Krista Kráľa

08:00 Za ě Františka Kublihu (1. výročie)

Lektori: Macáková E., Pešková E.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polanská Z., Šustová D.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

16.XI. pondelok Sv. Margita Škótska - **Esp**

17.XI. utorok Sv. Alžbeta Uhorská (Bratislavská), rehoľníčka - **Sp**.

18.XI. streda Výr. posviacky bazilik sv.Petra a Sv.Pavla **Esp**.

19.XI. štvrtok Sv. Mechtilda

20.XI. piatok Sv. Felix z Valois, pustovník

21.XI. sobota Obetovanie Panny Márie – **Sp**

XIV. Verenie

Téma z Písma

Keď to Ježiš počul, zadivil sa a tým, čo ho sprevádzali, povedal: „Veru, hovorím vám: Takú vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli.“ (...) A stotníkovi Ježiš povedal: „Chod' a nech sa ti stane, ako si uveril.“

(Mt 8, 10; 8, 13)

Pristúpili k nemu a zobudili ho slovami: „Pane, zachráň nás, hynieme!“ On im povedal: „Čo sa bojíte, vy maloverní?!“

(Mt 8, 25-26)

Povedal mu Ježiš: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“

(Jn 20,29)

Variácia

Vo svojej publikácii s názvom Vieromer som sa v minulosti pokúsil o heslovité triedenie návštevníkov kostola. Rozdelil som ich na sedem skupín.

Na chodičov, plničov, kolieskárov, nečakancov, jednoročiakov, občasníkov a veriacich kresťanov. Podkladom pre systematizáciu nebola vtedy len teoretická snaha, ale moja vlastná, praktická skúsenosť. Ďalším pozorovaním zisťujem, že počet kategórií sa javí ako úplný a pravdepodobne sa neschyluje k nijakým zmenám.

Postupom času sa mi dostalo povedomia o inom aspekte náboženského života v Čechách a na Morave - a tým je samotný fenomén viery.

Nebudem sa v tomto krátkom exkurze zaoberať religionistickými alebo teologickými teóriami, ale pôjdem opäť do našich kostolov a nevyhnutne - vzhľadom na čo najobjektívnejšie štatistické meranie - aj mimo nich...

Fenomén viery by som v súčasnosti rozdelil do nasledujúcich piatich kategórií.

Viera „v čosi“.

Vyznávači tohto náboženstva veria v čosi. Konkrétnym príkladom môže byť istý (placho zbožný) český politik, ktorý vo svojich prejavoch používal pojmy „čosi, čo je nad nami“ alebo „čosi, čo nás presahuje“. Nikdy nepoužil slovo „ktosi“, pretože by tým dal prinajmenšom najavo vieru v osobného Boha. A to iste nemal v úmysle.

Vyznávačov tohto náboženského smeru v kostole prakticky nestretnete, a ak áno, tak len v prípade, že sa tam koná nejaký slávnostný ceremoniál a oni, z titulu svojej funkcie, naň dostali pozvánku Viera „v kde čo.“

Do tejto kategórie patria vyznávači kdečoho, v lepšom prípade úplne všetkého. Čo keby práve na tom, v čo akurát veriť nechcú, bolo niečo pravdy, a oni by o to prišli? Sú to svojím spôsobom zberatelia vier a povier a pripomínajú mi český film o cisárovi Rudolfovi II., ktorý sa nechcel vzdať nijakého obrazu Mony Lisy. Čo keby práve ona bola tá pravá? Preto títo ľudia radšej veria tak prevteľovaniu, horoskopom a kartám, ako i kávovej usadenine, špiritizmu a čiernej mačke na ceste. Úplne všetkému, čo sa im na verenie predkladá. Okrem viery kresťanskej, pretože tá všetky skôr menované vylučuje. Poznám však borcov, ktorí medzi uvedené náboženské haraburdy vedia vopchať i Ježišovo meno.

A ak by ste niektorého hľadali v kostole, tak tam narazíte práve na onoho náboženského vzpierača. Jeho viera unesie všetko.

Viera „ako kedy“

V čase, keď som ešte pripravoval páry neveriacich

snúbencov v predsvadobnej katechéze, objavil som medzi tzv. veriacimi skutočné perly. Jednou X nich bola dvojica, ktorej som položil otázku, či sú veriaci. Slečna snúbenica zaryto mlčala a pán ženích vyhlásil veľmi lapidárne: „Ako kedy.“

Z tejto odpovede som vytušil, že on verí v pondelok a v piatok, ona v utorok a v sobotu. V ostatné dni sú „vedeckými“ ateistami.

Viera „ako v čo“

Do tejto kategórie patria pravidelní návštevníci kostola, ktorí chápú učenie viery skôr ako lahôdkovú degustáciu. Veria takpovediac „po svojom“. Čo sa mi páči, alebo čo sa mi hodí, to beriem, ostatné nechám tým viac pobožným.

Hodí sa mi štvrté prikázanie, pretože nemám už ani jedného z rodičov nažive, ale neuznávam šieste prikázanie, pretože mám v práci kolegyňu, ktorá ma chápe viac ako vlastná manželka. Hodí sa mi veriť v cirkevné teórie, ale už nie v prax. Predovšetkým nie v tú spovednú. Čo je nejakému farárovi do toho, ako žijem? Najmä ako žijem s tou chápravou kolegyňou z práce. A koniec koncov je tu predsa nejaká pokoncilová tolerancia. Okrem toho, evanjelici sa takisto nespovedajú nijakému farárovi, a tiež prádu do neba. Tak to musí Cirkev brať v duchu tvorivého ekumenizmu.

Stretnúť sa s týmto druhom veriacich v kostole nie je nijaký problém.

Viera „ako kde“

Dochádzam niekoľko posledných rokov do svojej rodnej farnosti v Žirovnici, kde sa každých štrnásť dní striedam s tamojším kňazom pri nedeľných bohoslužbách. Ide o farnosť, kde sa na obradoch zúčastňuje malá hŕstka veriacich, a tak sa všetci osobne poznáme. Veľkým prekvapením pre mňa bola jedna nedeľa, keď som v kostole uvidel o desať veriacich viac ako obvykle.

Po bohoslužbách som sa s novými veriacimi zastavil pred kostolom a dozvedel som sa, že ide o skupinu Slovákov, ktorí prišli do obce za prácou.

O ďalších štrnásť dní som nikoho z nich v kostole nevidel.

Po ďalšom čase sa jeden z nich znovu na bohoslužbe objavil. Stretnol som sa s ním pred kostolom a keď som sa ho opýtal, či sú jeho kolegovia a kolegyne už zase naspäť na Slovensku, vysvetlil mi, že nie, že sú stále v Žirovnici, ale do kostola už nechodia, pretože to „tu nie je vo zvyku“. Až sa vráti na Oravu a na Kysuce, zase budú do kostola chodiť, pretože u nich sa v nedeľu bohoslužba vynechať nesmie.

Ak sa s týmto druhom veriacich chcete stretnúť v kostole, tak len v niektorých regiónoch Poľska alebo Slovenska.

Prosby

Tak už je tu zase konfrontácia s vierou.

- *Bože, nech neporovnávam svoju vieru s vierou tých, ktorí tí hovoria „Pane, Pane“, ale s vierou tých, ktorí sa usilujú plniť vôľu tvojho otca.*

No ja predsa verím, že niečo musí byť.

- *Bože, nech konečne pochopím, že si Niekto, nie „niečo nad nami“.*

Cítim sa vo viere tak často vzdialený od teba.

- *Bože, nech mi je jasné, že ide len o môj dojem. Ved' u teba slovo vzdialenosť neplatí.*

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

„Aj tvoj čas sa môže stať rozdanou almužnou: keď miesto na hodinky pozeráš na človeka, aby si mal uši len pre neho a srdce plné empatie.“

Mons. Jozef Halcko, biskup

PREČO SÚ RUŽE ČERVENÉ?

Učiteľ v štvrtej triede gymnázia dal ako tému na úlohu otázku: Prečo je svet taký, aký je?

Jedna sedemnásťročná študentka odpovedala ďalšími otázkami. Myslela si, že všetko zbabrala, ale učiteľ ju požiadal, aby svoju úlohu v triede prečítala nahlas.

Na prekvapenie všetci spolužiaci stíchli a pozorne ju počúvali.

„Mama, otec... Prečo? Mama, prečo sú ruže červené? Mama, prečo je tráva zelená a nebo modré? Prečo si pavúk nestavia dom, ale tká pavučiny? Otec, prečo ma nenecháš hrať sa s tvojím náradím?

Pani učiteľka, prečo sa musím učiť čítať?

Mama, prečo si nemôžem namaľovať pery a ísť tancovať? Otec, prečo nemôžem byť vonku až do poľnoci? Moji priatelia môžu.

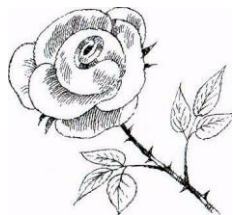
Mama, prečo ma nemáš rada? Otec, prečo sa chlapcom nepáčim? Prečo som len kosť a koža? Prečo musím nosiť strojček na zuby a okuliare? Prečo musím dospievať?

Mama, prečo mám chodiť na vysokú školu? Otec, prečo musím rásť? Mama, otec, prečo musím odísť? Mama, prečo mi nepíšeš častejšie? Otec, prečo mi tak veľmi chýbajú moji starí priatelia? Otec, prečo ma máš tak rád? Otec, prečo ma rozmaznávaš? Tvoja dcéra dospieva. Mama, prečo ma neprídeš navštíviť? Mama, prečo je také ťažké nájsť nových priateľov? Otec, prečo mi je tak smutno za domovom?

Otec, prečo mi srdce začne tak strašne biť, keď sa na mňa pozrie? Mama, prečo sa mi trasú nohy, keď ma osloví? Mama, prečo byť zamilovaným je ten najzvláštnejší pocit na svete?

Otec, prečo sa ti nepáči, keď ťa volajú deduško? Mama, prečo mi moje dieťa tak silno stíška prst? Mama, prečo deti musia rásť? Otec, prečo keď vyrastú, musia kráčať samy? Prečo počujem, ako ma volajú babička?

Mama, otec, prečo ste ma museli opustiť? Tak veľmi vás ešte potrebujem.

Prečo prešli tak rýchlo roky mojej mladosti? Prečo sa na mojej tvári dajú čítať znaky po každom úsmeve pre priateľa alebo cudzinca? Prečo mám teraz sivé vlasy? Prečo sa mi trasú ruky, keď sa zohnem, aby som odtrhla kvietok?

Pane Bože, prečo sú ruže červené?

Počúvaj, to je symfónia života. Keď sa zdá, že sa skončila, vždy príde niekto, kto obráti stránku partitúry.

A znova začína znieť hudba.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Desatoro

5. prikázanie *Nezabiješ* (Ex 20, 13)

Eutanázia?

Sú tu aj iné problémy, ktoré sa týkajú ľudského života v našej spoločnosti. V diskusii v lekárskom prostredí sa

rozoberala téma eutanázie. Účastníci sa do jedného zhodovali v názore, že ľudský život je posvätný a nedotknuteľný a nik z ľudí nemá právo zabiť človeka. Ktosi však naraz položil dramatickú otázku: Čo robiť, ak nevyliciteľne a ťažko chorý sám prosí lekára alebo sestričku, aby mu dali smrtonosnú injekciu? Ozvala sa pani, ktorá bola spoluzakladateľkou hospicu pre zomierajúcich a sama slúžila chorým ako ošetrovatelka. Povedala v podstate toto: Stalo sa, že pacient prosil, aby som mu skrátila život. Nikdy sa mu nesnažím povedať, že sa to nesmie, že život je posvätný, alebo že zmysel nášho života je väčší, než si uvedomujeme. Jednoducho sa pacienta pýtam: Čo sa zas stalo? Vždy vysvitne, že dôvodom je nejaký konkrétny, tzv. ťaživý zážitok. Buď niečo ponížujúce zo strany ošetrovania, alebo mu manželský spoločník naznačil únavu a zunovanie nad jeho stavom, alebo prežil nejakú inú veľkú mrzutosť. Presvedčila som sa, že najjednoduchšia a účinná odpoveď na prosby tohto druhu spočíva v obyčajnom zvýšení starostlivosti a žičlivosti voči pacientovi. Zatrpkutosť sa rozptýli.

Naozaj ľudský postoj aj v najháklivejších problémoch života je jasné presvedčenie, že ľudská bytosť, človek, ktorý nie je pre svoje okolie nebezpečným zločincom, sa nezabíja nikdy, absolútne nikdy. Bezduchosť dnešnej spoločnosti nikdy nemôže ospravedlniť vraždu nevinného človeka.

Medzi naše záväzky, vyplývajúce z 5. prikázania, patrí pričičovať sa o vybudovanie sociálnych zariadení na ochranu ohrozených ľudí ako i o udeľovanie morálnej a hmotnej podpory ľuďom, pre ktorých dodržanie vernosti tomuto prikázaniu nie je v danej chvíli ľahké. K problému je potrebné ešte niečo dodať. Ľudský život predstavuje absolútnu a nedotknuteľnú hodnotu. Ale nie je hodnotou najvyššou. Sú hodnoty ešte cennejšie ako tento náš život. Absolútnou hodnotou je ľudský život preto, lebo je to život osobnej bytosti, ktorá prevyšuje akékoľvek vecné hodnoty, ktorými manipulujeme. Jestvujú však hodnoty vyššie ako život, a to je viera v Boha v Ježišovi Kristovi, ktorá sa týka tohto i večného života. Je to i ľudská sloboda a obrana národa ako celku. Takáto hierarchia hodnôt tvorí základ kresťanského učenia o hrdinstve a hlavne o kresťanskom mučeníctve. Tu platí slovo evanjelia: „Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu“ (Mt 10, 28).

Šírenie nenávisti

V súvislosti s 5. prikázáním je potrebné dotknúť sa ešte jednej vážnej veci. „Nezabiješ!“ sa týka ešte jednej veľkej oblasti. Je ňou nenávisť. Apoštol Ján to spečatil slovami:

„Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrah“ (1 Jn 3, 15). Nezdá sa nám to? Vážny spisovateľ hovoril a písal o rozličných profesoroch a publicistoch, ktorí píšu atramentom a tlačiarenskou čerňou, ktorí hlásajú nenávisť televíziou, a výsledkom ich tvorby bude more krvi. Chcú dosiahnuť spravodlivosť bez ohľadu na rany. Naozaj sa to deje a krv sa prelieva. A spravodlivosti niet. Mnohí hlásali nenávisť voči Židom, Slovanom, voči veriacim a opovrhovali nimi. Vyzdvihovali svoj národ alebo triedu ako avantgardu ľudstva. Tisíce ľudí schvaľovali tieto šialenstvá a šíрили ich ďalej. Výsledkom boli milióny mŕtvych. V príprave týchto masakier tisíce ľudí s tým nesúhlasili, ale mlčali. Mlčali pred Hitlerom, Stalinom, či pred diktátormi v Afrike a inde. A platil otravný výrok: „Aby zvíťazilo zlo, stačí, keď dobrí nerobia nič a mlčia...“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku